

TAFSIR AV Kapitel 75, al-Qiyamah ~ Uppståndelsen

Al-Qiyamah – Uppståndelsen: Den oundvikliga dagen och människans ansvar

Kapitel 75, Al-Qiyamah (Uppståndelsen)

Beskrivning: Ett kapitel som börjar och slutar med att fokusera på säkerheten i Domedagen, medan de mellersta verserna behandlar Profeten Muhammad och Koranens uppenbarelse.

Inledning

Uppståndelsen är ett kapitel med fyrtio verser som uppenbarades i Mekka. De flesta mekanska kapitel behandlar uteslutande trons grundläggande principer, och detta koncentrerar sig särskilt på Uppståndelsens dag och människans vana att förneka dess oundviklighet. Kapitlets namn är taget från den första versen och beskriver också dess tema och innehåll. Det

tros vara ett av de tidigaste kapitlen som uppenbarades, och dess stil visar att begreppen och lärorna presenterades för Mekkas folk i korta men kraftfulla meningar. Detta kapitel riktar sig främst till dem som förnekar det kommande livet och besvarar deras tvivel och invändningar.

Verserna 1–15 Uppståndelsens oundviklighet

Kapitlet börjar med två korta inledande meningar. Gud svär vid Uppståndelsens dag och vid den självförebådande själen. Uppståndelsens dag är något oundvikligt; allt i denna värld kommer att ta slut, den är varken evig eller bestående. Den självförebådande själen är det vi idag kallar samvetet. Människan ifrågasätter ständigt sina handlingar, till exempel frågar vi oss i våra tankar: borde jag ha gjort detta eller det, eller kanske något annat? Således svär Gud vid två ofrånkomliga ting. Det kommer att bli en uppståndelse och människor kommer alltid att ifrågasätta sig själva.

Tror människor att Gud inte kan sätta ihop deras ben igen? Han kan göra det enkelt, faktiskt kan Han till och med forma om själva fingertopparna. Men människor vill förneka det som ligger framför dem – en dag av visshet, Uppståndelsens dag – och frågar hånfullt när denna dag ska inträffa. Gud svarar att den kommer när ögonen bländas och månen mörknar. Den dagen ska solen och månen förenas, och människor ska fråga var de kan finna en tillflykt. Den dagen finns ingen tillflykt utom hos Gud. Det är det enda svaret på den frågan. På denna ödesdigra och oundvikliga dag ska människor informeras om sina gärningar, goda eller onda, stora eller små; och till och med vittna mot sig själva.

Verserna 16–19 Profeten Muhammad och Koranen

Dessa fyra verser ger Profeten Muhammad, må Guds nåd och välsignelser vara över honom, instruktioner om uppenbarelsen av Koranens verser. Han får höra att han inte ska hasta när han försöker memorera recitationen som uppenbaras för honom. Gud ska helt säkert se till att du minns den. Och när den reciteras för dig (Profeten Muhammad), upprepa den, och Gud ska göra den klar och förståelig för dig. Gud tar fullt ansvar för Koranen – dess uppenbarelse, dess recitation, dess samling och dess bevarande.

Verserna 20–30 Motsatta utgångar

Människor älskar detta flyktiga liv och är likgiltiga inför det kommande livet. På Domedagen ska vissa ansikten vara strålande och lysande, vända mot sin Herre, betraktande en obeskrivlig skönhet. Andra däremot ska se förfärliga och förtvivlade ut, i väntan på något förödande som ska drabba dem. Deras synder och felsteg kastar en mörk skugga över dem.

När en människa är på gränsen till döden ropar någon: "Vem ska bota honom?" Personen ska då förstå att han är döende. Vägen framåt blir tydlig. Det är den slutliga skilsmässan från familj, vänner och alla världsliga ägodelar. Kort därefter sveps han in i sin svepning och förbereds för begravning. Han ska sedan ledas mot sin Herre, som i en procession, längs en väg som varje levande varelse till slut måste gå. Döden skiljer en människa från hennes älskade och svarar inte på böner eller sorg. Den tar den mäktigaste lika lätt som den tar den svagaste, och tyrannen faller på samma sätt som den förtryckte. Kapitlet går vidare från denna plågsamma dödsscen, men dess bild stannar kvar i vårt medvetande.

Verserna 31–40 Arrogant förnekelse och Guds makt

I detta liv förnekar den icke-troende sanningen, underlåter att be och vänder sig sedan bort, återvänder till sitt folk med arrogans och högmod. Vissa människor vägrar att göra något annat än att förneka sanningen. De fruktar inte Gud och förbereder sig inte för det oundvikliga; istället ägnar de sig åt syndigt beteende utan att ens försöka dölja sin arrogans. Här ger Koranen en tydlig varning till dessa människor. Ve dig. "Ve" upprepas fyra gånger i två korta verser. Dagen kommer närmare och närmare; allt närmare. Det är ett starkt hot, mer än en varning. Kom ihåg att när dödens tid kommer kan den inte ändras, den kan inte flyttas framåt eller bakåt ens med en bråkdel av en sekund.

Tror vissa människor verkligen att de inte ska återvända till Skaparen för dom? Människan ska inte lämnas att vandra omkring utan syfte. Varje person började som en droppe sperma, förändrades till en fästande klump (cellmassa) som Gud formade och proportionerade och gjorde till en av de två könen, man eller kvinna. Precis som läsaren erkänner sanningen i detta, avslutar kapitlet med en enkel fråga: Vetande allt detta, tror människor fortfarande att Gud inte har makt att ge de döda liv igen?

KAPITEL 75

«TAFSIR AV Kapitel 76, al-Insan ~ Människan

TAFSIR AV Kapitel 74, al-Muddaththir ~ Den som är höljd i sin mantel»

- Muslimens skyldighet att ha taqwá och att ge Profetens ﷺ ord företräde
- Förbudet mot att sätta sig före Allah och Hans sändebud (ﷺ)
- Sunnah - dess förståelse
- Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet
- Dygden av att följa Sunnah - En islamisk påminnelse från de klassiska lärda
- Ingen Sunnah utan Jamā'ah - Ingen Jamā'ah utan Sunnah
- Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah
- Sunnahs grundprinciper
- Sunnahs plats i Islam - varför vi inte kan klara oss utan den
- Handlingar som upphäver en individens Islam